

Pels magistrats no
passen els anys...

EL BE NEGRE

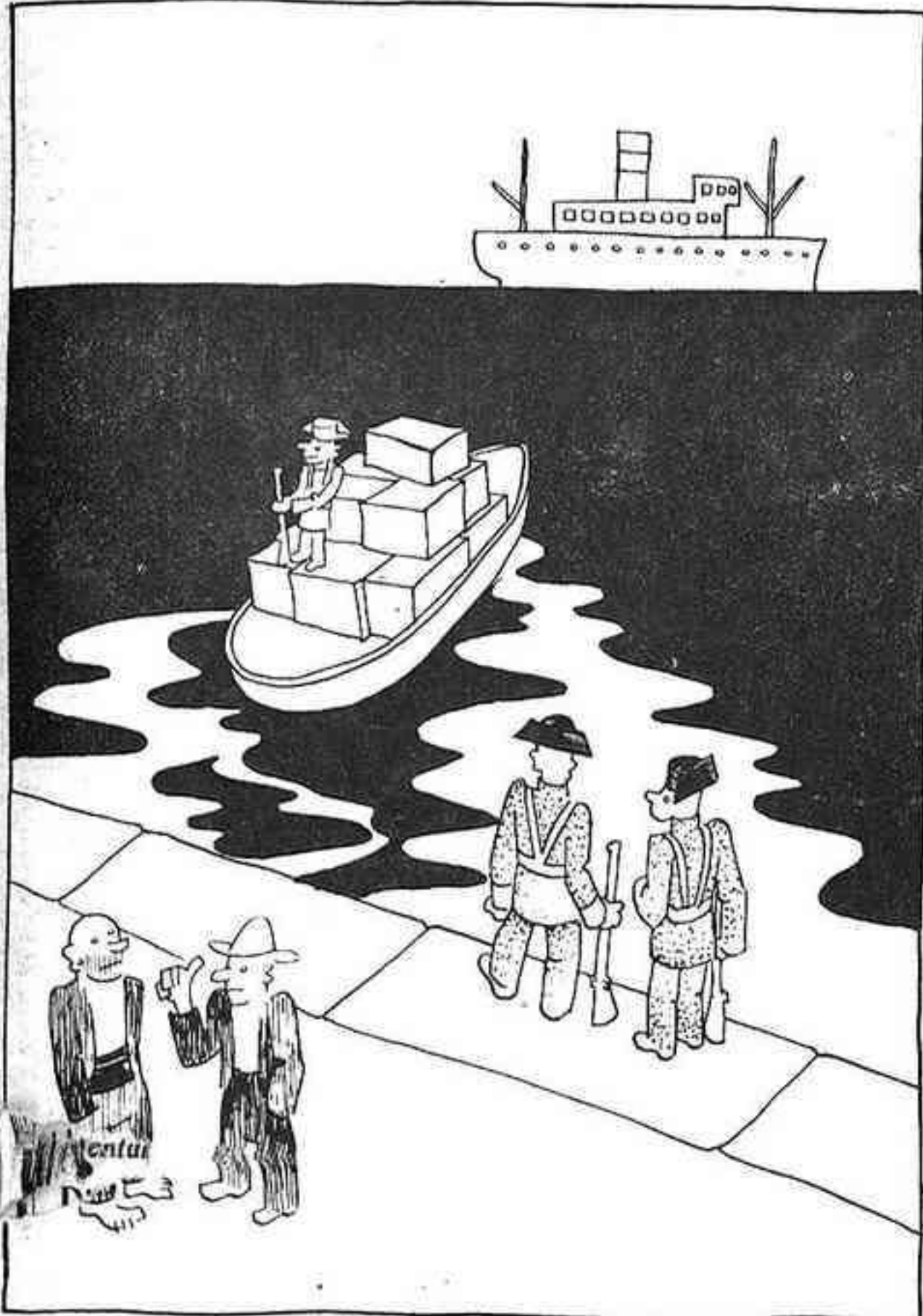
SETMANARI SATÍRIC.

...cada dia són
més jovinos!

Any IV - Núm. 171

Barcelona, 19 de setembre de 1934

Preu: 20 cèntims

—En què es coneix que aquestes armes són de contraban?
—Perquè són pels socialistes.

CONFLICTES SOCIALS

La vaga de togues caigudes

Barcelona, 10. — De resultes dels fets produïts a l'Audiència amb motiu de la visua de la causa contra l'advocat senyor Xammar, els fiscals s'han declarat en vaga de togues caigudes.

A la pissarra del local del Sindicat del ram ha aparegut un escrit que diu:

Compañeros fiscales: La pérdida Generalidad, sedienta de sangre española, pretende que los Excmos. Fiscales conozcan el idioma del país donde viven y, además, tiene la desfachatez de suponer que los catalanes no son unos perros catalanes. Ante esta inculcable agresión a los fueros de la Justicia, respondamos con la huelga general de togas caídas.

¡Viva la huelga, como más general, mejor!

Por el Comité,
EL COMITÉ

Barcelona, 12. — Davant la vaga de fiscals, l'autoritat governativa ha pres les mesures de rigor en aquests casos. Ha estat suspès el diari Solidaridad Fiscal i detinguts tres uxiers que repartien fulls de paper sellat clandestins.

Malgrat la vaga, la ciutat presentava el seu aspecte anormal. Grups de vaguistes passejaven pacíficament pels carrers; d'altres, aprofitant la festa, han visitat la presó i altres llocs d'esbarjo. Un grup de fiscals vaguistes ha aplegat l'edifici de Lliga Catalana, creient, sens dubte, que es tractava d'una entitat catalanista.

A l'Arc de Triomf s'ha registrat un incident que ha estat a punt de tenir greus conseqüències. Un grup de vaguistes ha sorprès un fiscal esquiol que entrava a l'Audiència i l'ha agredit a cops de pedra. L'incident ha pres majors proporcions a la sortida del fiscal esquiol, sobretot quan els vaguistes s'han assabentat que, gràcies a l'informe que havia fet, havia estat condemnat tres atracadors i dos incendiaris de iramvies.

L'esquiol ha tingut d'ésser protegit per la força pública. La mateixa força ha calmat els ànims dels vaguistes prometen-los que això de l'autonomia era cosa de quatre dies.

Barcelona, 13. — Per commemorar brillantment l'aniversari del 13 de setembre de 1923, que s'escau avui, els fiscals han donat per acabada la vaga de togues caigudes. La confiança ha renascut al Districte V.

NECROLOGIQUES

La mort de «Renovación»

Quan el lector rebí el present número, el nostre fraternal col·lega Renovación, haurà deixat d'existir. No es culpa a ningú de la seva mort. Nosaltres, almenys, no hi tenim cap culpa i el nostre dolor és tant més gran quant no podem en el moment d'escriure aquestes dolorides ratlles, reportar les darreres paraules del nostre germà, pronunciat en el llit de mort. Hauríem d'esperar una setmana quan el cadàver, fred, rígid i pudent, reposarà ja al fossar comú. No cal dir que el difunt deixa un buit. Sempre es diu: però en aquest cas és particularment cert.

Nosaltres, abans del seu naixement, havíem inuenat omplern-lo, encara que en va. Fou ell el que amb un ardor digne de tot elogi es posà a la tasca i hi recíeix. En les seves pàgines, Amichatis hi vessà el millor del seu Baixant de la Font del Gat o La Marieta de l'ull viu, sense que per fer aquesta feina s'hagi d'ésser un vessànic, almenys necessàriament. En les seves columnes, Josep Samblancat, s'havia revelat un parodista insuperable del seu germà Angel. Els seus titulars havien mantingut el pavelló del grotesc a la més gran alçada, les seves informacions havien deixat pallid el record de Serafí Pitarrà i les seves campanyes i els seus diatribes al caudillo havien batut tots els rècords. Però el públic no té, desgraciadament, el sentit de l'humor i és una gran desgràcia.

Però tot no és pas perdut, puix així com en els recordatoris de difunts hi ha aquella cèlebre frase:

Una flor se evapora;
Una lágrima se marchita
(ai, a l'inrevés);
Una oración la recoge Dios,

la redacció de Renovación, i, per tant, el seu esperit, l'ha recollida en la seva quasi totalitat el senyor Pich en el plec del seu mantell que porta per nom El Dia Gráfico. Allà podran retrobar la frescor i podran dirigir-se a un públic una mica més nombrós, i un públic una mica més nombrós podrà gaudir-ne. Però dubiem que siguin gaire apreciats. En Marius Aguilar li ha adornat el paladar i ni el parell de Brotons ha pogut despertar-lo de la seva catalepsia.

Renovación és morta. Sobre el seu cadàver, a hores d'ara, hi ha ja la llosa de la derrota de don Joan Pich i Pon a les eleccions del partit. Descansi en pau.

Quadro d'honor

dels Excmos. Magistrats que compten amb la confiança del Govern Samper i amb la cordial adhesió de tots els Magistrats d'Espanya:

Enrique Iurriaga Arribano
Mariano González Andía
Jovino Fernández Peña
Leoncio Villacostín Cabezas
Enrique Cerezo Cardona
Agustín Altés Pallás

EL BE NEGRE no tindrà més remei que publicar aquest quadro cada setmana, mentre aquests digníssims Magistrats tinguin per residència l'hospitalària ciutat de Barcelona.

Darrera Hora

Quan aquesta edició ja feia hores que estava tancada, rebem una atenta lletra del conseller de Lluhi i Vallescà, senyor Justicia i Dret, en la qual ens comunica que, per un error que ell és el primer de lamentar, es descurà d'incloure a la llista dels magistrats que no compten amb la confiança de la Generalitat, el nom del senyor Julio Rodríguez Contreras, el qual compta amb mèrits suficients per a constar-hi.

Val a dir que el bon sentit dels lectors ja havia esmenat la disració del conseller de Justicia.

EL NOU PARTIT DE DRETES

Anguera de Sojo ens n'explica el seu a-ba-ba-bast

Alarmats per les noícies que sobre la formació d'un nou partit de dretes corrien, hem visitat el senyor Oriol Anguera de Sojo, perquè, ja que ell n'havia d'ésser l'organitzador, ens en digués alguna cosa.

L'hem trobat al seu despatx estripant papers i ens ha rebut amb la seva amabilitat quasi tradicionalista, encara que no del tot.

—Seegui, seegui.

Encara que sembli estrany, li hem exposat l'objecte de la nostra visita, i ell ens ha contestat:

—Hooome, veeuurà... sí. Li diiré. Aaaaaaem a ah! a constituir un paartit caatalà de dretetes, perquè la Llga no era català ni de dretetes. Cal pu pu pu... —Punyeta?

—No: pupuntualitzar les coses. La Llilliga ha deceixat la propietat prpriprivada ababandona en su noche de bodas, i no nosaltres la recollirem. Peper això hee anat a Mama Mamadrid amb l'Institut de Saant Isidre.

—Però, no era catalanista, vostè?

—Per això mamateix.

—Doncs no ho entenem.

—Peper això mamateix que n'era!

—Ah!

—Peperò continuo... essent caca... caca... caca... pu pupu pu...nyeta!

—Catalanista?

—No! català! I el nou papa papartit s'eserà caca català i auto totonomista i per tant deslligat de l'orga...

—Ah sí, dels galles.

—Nooo! De l'orgaganització de cap papartit general espapapapanyol. Pepe peper això ja n'he pa-

parlat amb Gil. Gil? Mimi mimi mimi cocom m'ha sortit! Gil Roo Rooo pupunyeta! bles! i Mar-marín de Vee vee...

—Punyeta!

—Gragracies; lasco peer aanar junts.

—I, com es dirà el papartit?

—Noo té nom encaara, però com que jo em dic Anguera...

—Sí, Anguera.

—No Anguera. Anguera!

—Em pepensava que es deia Anguera.

—Aaixò eera abans. Tatatatambé aabans era cacatalanista. Aara em dic Anguera i el papartit seerà el dels Mooros Amigos.

—Peperò si la cacabila d'Anguera era reebel!

—Joove, vostè se'n fot!

—Ai, perdoni; és queque se m'havia encomanat.

—Ah! pepeperdoni.

—No hi ha de què. Veu? ja no hi he toto tornat! Jo li deia que els Anguera eren reebels i no amigos.

—Es que nonosaltres tata tata tatambé en som de reebels. Peperò soom aamigos dels altres, i ja és hora de papapaparlal clar!

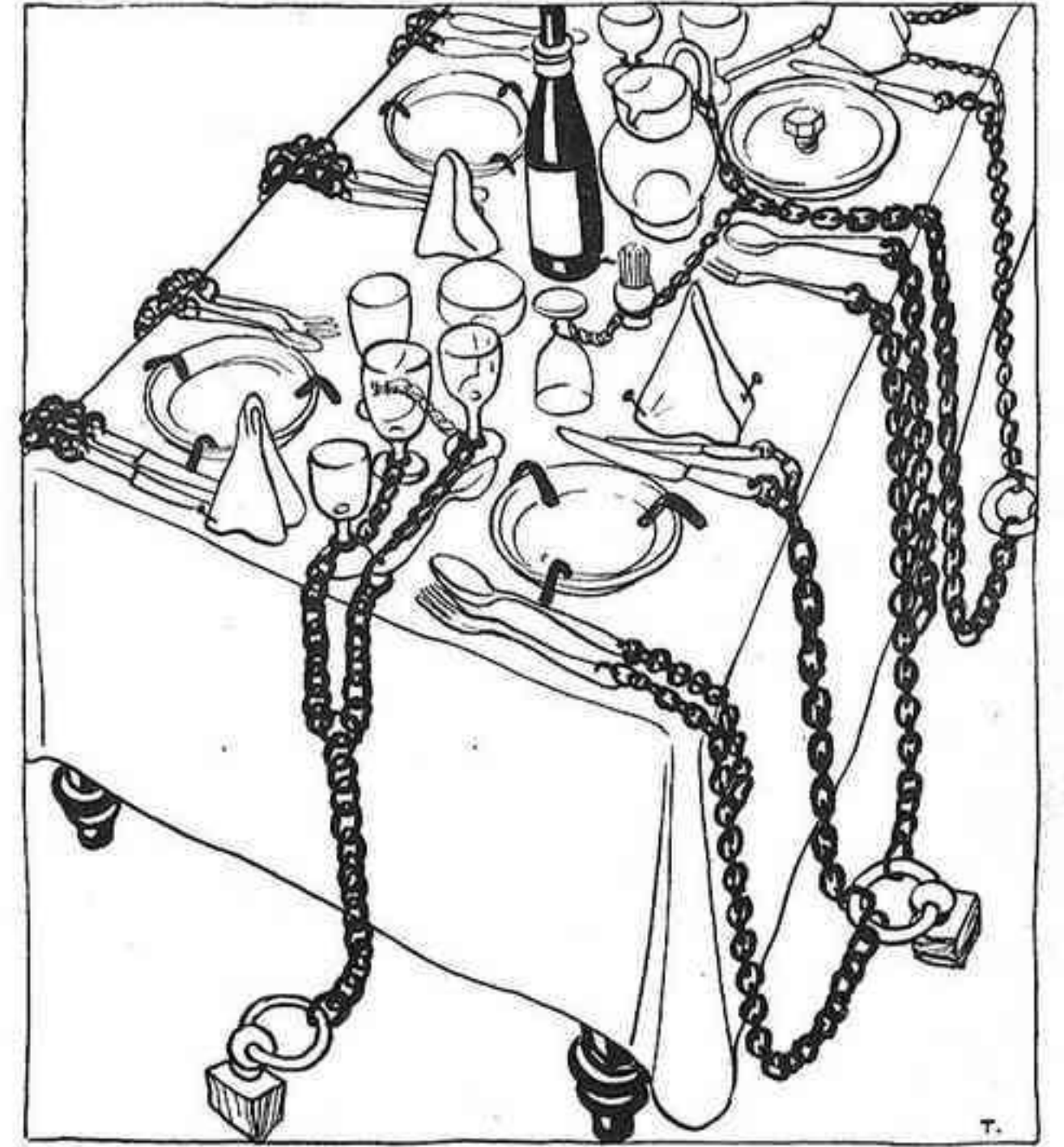
—I hi parlaran?

—Ja ho crec que paparlarem! A Momo Momontserrat paparlarem!

I que dadavant d'en Gil Roobles i Maartínez de Vee Vee vee, bé vaja, ja m'entén, jo deesmentiré que sigui ex-fiscal. No sóc ex-fiscal, sinó eex ex-fiscal de la Re...

Reepu... puu... pupu... p... p... p... —República.

—Noo! Repunyeta!

L'HOMENATGE NACIONAL A LERROUX
ASPECTE PARCIAL DE LA TAULA

ELS ACCESSOS A LA PRESÓ

«El Be Negre» tindrà mina pròpia

Previsors com la formiga, els administradors d'EL BE NEGRE han volgut assegurar una vellesta tranquil·la als seus redactors i directores de palla. Es en aquest sentit que, preveient possibles contingències, hem començat ja les obres de construcció d'una mina particular d'EL BE NEGRE que anirà de la Model a la sala d'entreactes de la nostra Redacció.

L'acte inaugural de la voravia subterrània es celebrarà dintre pocs dies i revestirà un especial esplendor. Hi seran convidades les autoritats, el poble i en Tóresky.

Per un punt de delicadesa ben comprensible en nosaltres, no serà invitat a la festa el Director de la Presó. Seria capaç d'escapar-se.

LA VERITAT SOBRE UNA FRASE CELEBRE

Tenen raó els castellans?

S'ha parlat molt de la influència que tingué en la revolva dels Segadors la frase clàssica «Setze jutges mengen fetge d'un penjat».

Per no pronunciar-la com la pronunciem nosaltres, foren molts els castellans que hi perderen la vida. Aquests castellans, gràcies a La Publicitat i a unes recerques que, com a conseqüència ha poriat a cap el senyor Carreres Candi, (Caguegues Candi, segons la seva fonètica), hauran d'ésser, d'ara endavant, considerats com a màrtirs de la veritat com Galileu, Sòcrates i Miquel Servet.

Els nostres lectors hauran també llegit el reportatge L'odissea del Txeliuskin, i en ell hauran vist com es parla tot sovint de Welles, poble de les regions polars on viuen els txelutxes.

I bé. Aquesta simple dada ha servit a l'infatigable investigador per posar les coses al seu lloc.

—La fgase «Setze jutges mengen fetge d'un penjat», ens diu el senyor Carreres (don Candi), no té cap sentit, peguè hauguien d'ésser, en tot cas, setze fiscals. En canvi, si atgèrbim la fet a als txukixes és tora una aliga cosa, ja que és molt fàcil que setze txukixes, aprgetats peg la fam dugani un hivegn cru, haguessin devogat el fetge d'un explotadog que, pegut en aquelles guegions inhòspites, àgüides, desegtes i glacials, hagués hagut de pgenge la fatal guesolució de penjag-se del pigmeog abgue que hagués tgobat.

—Així, vostè creu que els castellans tenen raó?

—Evidentment. La veguitat històrica abans que tot. A més a més, que els guevolats eguen gabassagues i ja està dit tot. Ah! I això demostga, encaga, que l'«Odissea» no és d'Homeg, sinó del «Txeliuskin».

Programa de festes majors

d'EL BE NEGRE, en honor de la seva musa predilecta
ALEJANDRO LERROUX
(a) EL CAUDILLO

Primer. Gran volada de jipis missatgers, amb cinta bicolor, des dels balcons del «Real Club Republicano».

Segon. Lliurament solemniat de la dimissió del conseller de Justicia i Dret, senyor Lluhi i Vallesca, al senyor Carreres Ponç, per fer contents als magistrats.

L'acte serà amenitzat per l'himne Jovimeza, Jovimeza!

Tercer. Il·luminacions fastuoses al cap del senyor Pich i Pon (la bombeta se li encendrà i apagarà) a càrrec del senyor Carles Bohigues.

Quart. Nou empressonament del regidor senyor Granier-Barrera i, si pot ésser, de més llarga durada.

Cinquè. Reaparició del diari Renovación, subvencionat pel departament de Cultura de la Generalitat, i retirada de la subvenció a la Revista de Catalunya.

Sisè. La gent veurà passar el senyor Ulled com si passés un gos; ara, tots els homenatges són pel caudillo.

Setè. Suculent repartició de talls de BE a la Vieja Guardia i als altres pobres de la barriada.

Vuitè. Crema de convents i nata amb novícies en honor de la vella joventut radical.

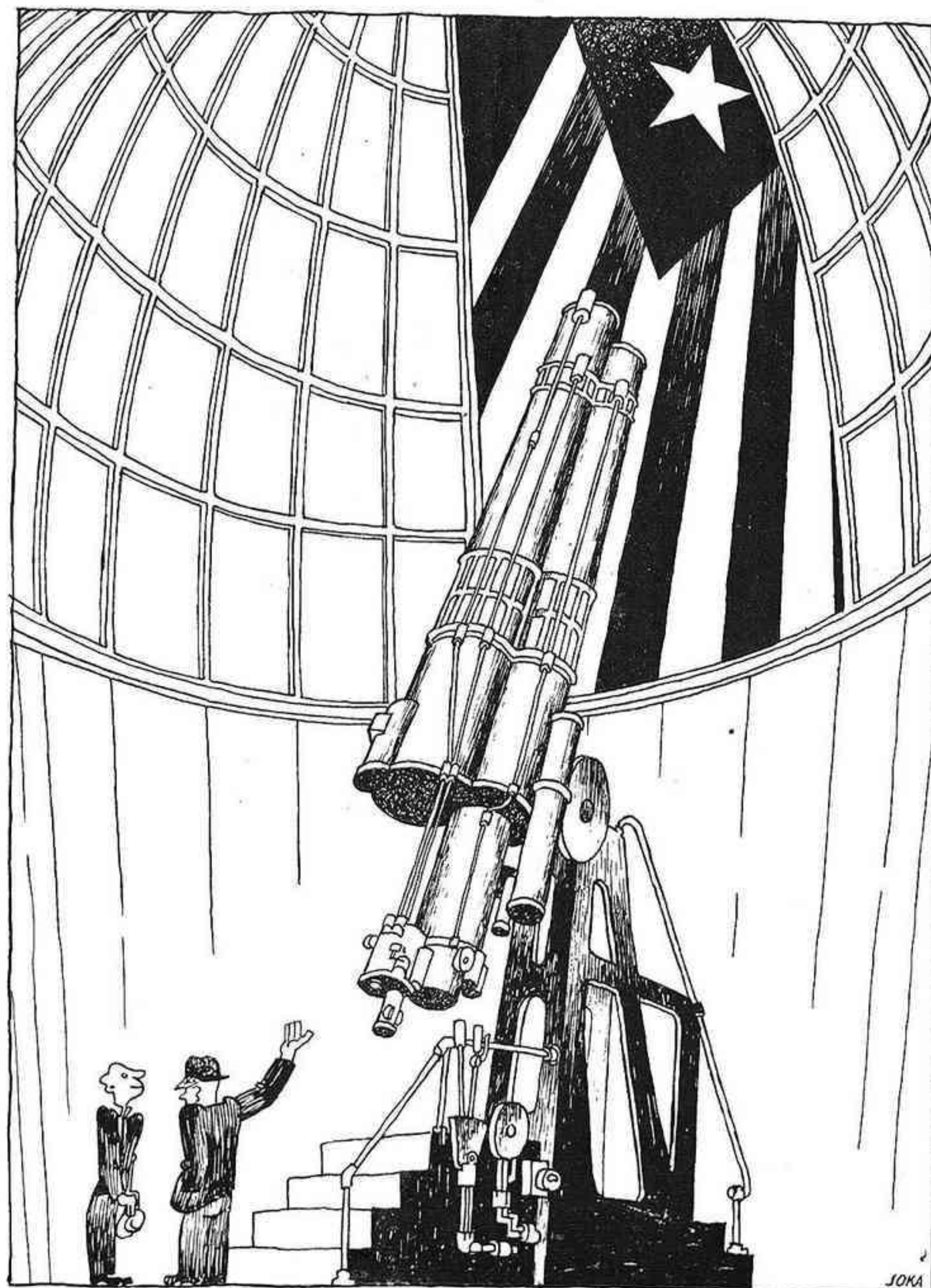
Novè. Gran guillada de presos de la Model, si és que encara en queda algun.

Desè. Reposició del senyor Badia en el càrrec de Cap de Serveis de la Comissaria d'Ordre Públic dimissionari.

Nota de la Comissió. — Volldriem que aquestes festes fossin brillants, però, en aquest cas, temem que l'Emiliano se les empenyori.

El pròxim número de
EL BE NEGRE
serà
EXTRAORDINARI
i dedicat al
CINEMA

8 pàgs. - 2 tintes - 30 cts.

TRENIA ANYS DE CATALANISME A L'OBSERVATORI FABRA

—Com ha crescut aquesta estrella en poc temps!

JOJA

I UN BE!

El Govern central ha retirat la confiança a sis magistrats de l'Audiència de Barcelona.

Amb aquest motiu, els senyors Iturriaga, González, Jovino Fernández, Cerezo, Vilcoastin i Altés, han presentat la seva dimissió.

Degut a això, el senyor Lluhi i Vallescà també ha dimissió.

El senyor Badia, no ha dimissió.

El senyor Dencàs, sí.

La Llei de Contractes de Contracte és nul·la.

Mal que li pesi al Tribunal de Garanties.

El senyor Cirera ha estat vist passejant per la Rambla.

Les escopetes del contraban d'Astúries, anaven destinades al senyor don Pere Rahola.

Ha estat cridat el senyor Bohigues per encarregar-li un projecte d'il·luminació de les mines de la presó.

La F. A. I. pensa instal·lar guixetes a l'entrada de cada mina.

I els primers diumenges de cada mes hi haurà evasió pública.

Els radicals fa dies que no han celebrat cap banquet.

Renovació està preparant un número extraordinari.

La Veu, després de passar els comptes de la subscripció, ha obert un concurs de contes.

El guanyaran els tècnics de la Llaga.

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

Camises sempre les darreres novetats Gust, Qualitat, Elegància, Camiseria ultramoderna

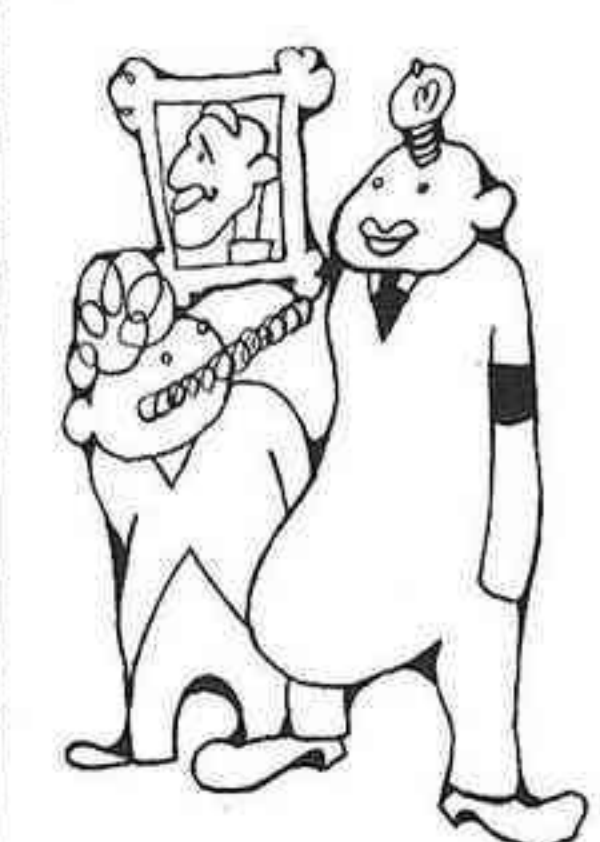
Secció Sastreeria: Assortit Màxim, Confecció intaxable, Folros insuperables, Preus per a tots. Sempre DANIEL'S

Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

CORREU... HI TOTS

Carro del vi. — Bona carrega, aquesta vegada, companys! P. Riera. — Pot ésser veridic, però és papitesc. J. M. X. — Serà servit. Be-cina. — Bé. Cromiquer. — Molts ecos, però tronats. Star, Nofre, Wamp, i H2O, han arribat ex-aqueo al cove. Eco-film. — Si publicéssim coses així, aviat fariem companyia a Renovació. Gasosa. — Massa esbravada, amic!

amb el cor a la mà

—Li hauriem d'haver fet una subscripció com aquella de La Veu, que varen sobrar tants quartos...

SOLIDARITAT PATRONAL

Els propietaris rurals que anaren a Madrid a fer l'Isidro no varen tornar pas gaire satisfets del seu viatge. La vaga general i, per tant, l'absència de tramvies, taxis i autobusos, obligà els nostres pagesos a la passejada forçada. Arribaren al vespre morts de peus.

Però això no fou pas encara el pitjor.

El pitjor es presentà en forma d'insults, de mofes i de plantofades, obsequi desinteressat del pueblo de Madrid als propietaris catalans, els quals eren fàcilment reconeguts per la forma de vestir (la immensa majoria portaven gorra i espadenyes).

Tres isidristes del Pla de Bages, vells amics, anaren a Madrid de tronc. Dos d'ells anaven vestits com els senyors (coll, barret, sabates, etc.), i l'altre, s'havia abillat amb un tipisme francament perillós, donades les circumstàncies.

Els dos propietaris ben vestits, com a mesura de prudència, recomanaren al seu vell amic i company d'expedició que caminés tres passes endavant. En arribar a la cantonada, un grup de vaguistes començà d'esbrancar-lo. El pobre propietari tingué la mala pensada de respondre alguna cosa, i aleshores els vaguistes l'atonyinaren abundantment.

Mentrestant, els seus dos amics ben vestits, havien sortejat la batalla i s'havien allunyat, tot fent veure que no el coneixien.

NO SABIA AMB QUI ES JUGAVA ELS QUARTOS

El fiscal senyor Solano, inspector de la causa que es segueix amb motiu dels fets de l'altre diumenge a l'Audiència, va tenir la pensada de citar com a testimonis els periodistes que aquell dia van fer informació al Palau.

Naturalment, l'home, que pel que es veu havia llegit la forma amb què el redactor de La Soli ressenyava els fets i explicava l'actuació del senyor Badia, degué creure's que amb el testimoni dels periodistes en tindria prou per aclarir els fets i empaperar per in eternum l'aleshores Cap de Serveis de la Comissaria.

Però no fou així. Dissabte van presentar-se únicament a declarar els periodistes senyors Palau, Estivill i Xicota i en canvi hom no va poder trobar enlloc l'anomenat «Tory» de La Soli.

Davant l'èxit que representaven les declaracions dels tres periodistes esmentats, les quals no concorden ni poc ni gaire amb les previsions del fiscal, aquest no sabia avenir-se'n.

—Voleu dir que abans no heu celebrat una reunió per a posar-vos d'acord? — va preguntar al redactor de La Vanguardia.

—No calia — li respongué amb aplom el senyor Palau —. Els periodistes ens trobem prou sovint per a poder prescindir d'aquels tràmits.

I ja no va preguntar-li res més.

LAPSUS

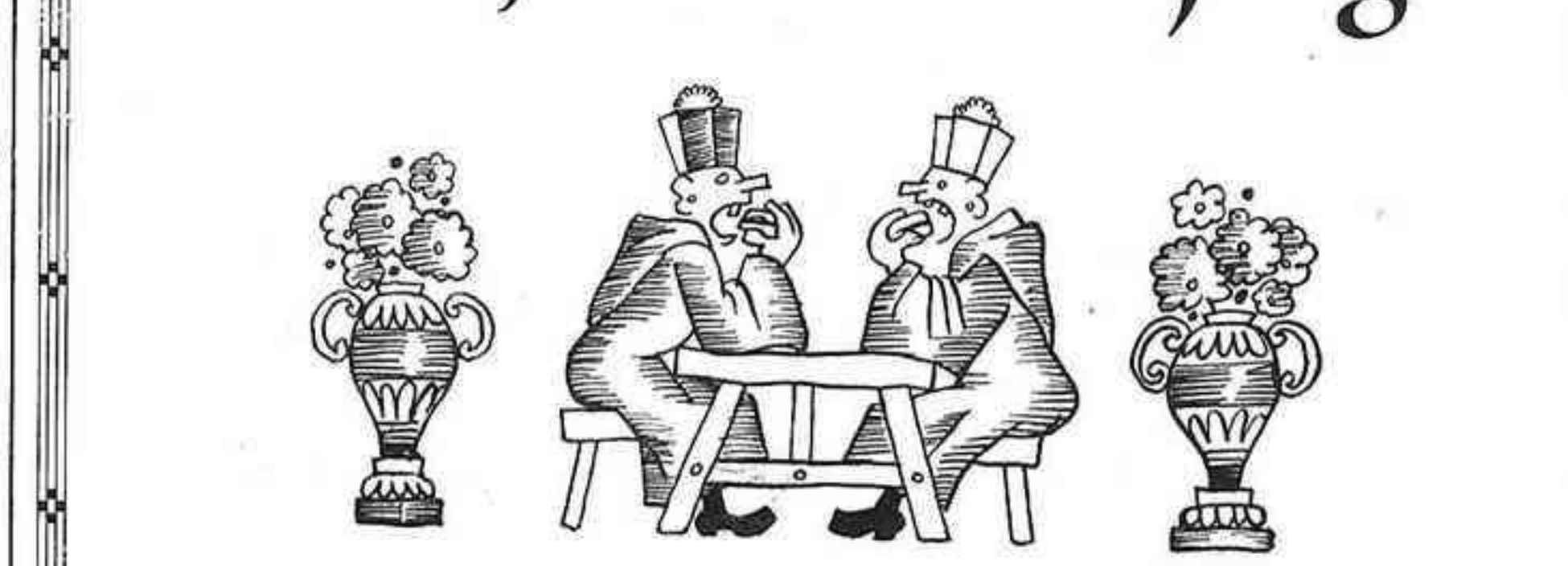
Tots els que per haver-lo vist alguna vegada saben que el fiscal senyor Sancho és un home d'estatura no gaire privilegiada i més aviat tímid, han quedat extraordinàriament sorpresos en assabentar-se pels diaris de les actituds bel·licoses adoptades per l'esmentat senyor el dia de la vista contra l'advocat senyor Xammar.

Això és, perquè no s'ha parlat gaire de les piquiponies que el senyor Sancho va dir en aquell acte, algunes de les quals, com aquella de l'analfabeto completo, i les que va crear amb relació al mot conlllevancia en ésser celebrades pel públic, van posar-lo d'un humor molt especial.

Amb tot, el senyor Sancho és una persona extremadament correcta. Quan l'altre dia el fotògraf Centelles hagué acabat de retrair-lo en una pose eminentment intel·lectual, va dir-li:

—Muy agrado! —No hi ha de què — gairebé no va dir el fotògraf.

La cançó dels Setze Jutges

Es una dita molt vella que tots l'haureu escoltat, una que fa: Setze jutges mengen fetge d'un penjat.

Si no sabeu d'on venia jo tampoc mai ho he esbrinat; el cas és que és molt famosa i és dita de molta edat; si és del temps del rei don Pere, o de Sant Ramon Nonat, o d'aquell bon comte Guifré, o d'un temps més allunyat, el cas és que a Catalunya tothom l'ha pronunciat un dia o altre en la vida, ja content o ja empibat, de tants anys que no recorda ningú quan ha començat: Setze jutges mengen fetge, mengen fetge d'un penjat.

Mengen fetge, mengen fetge, mengen fetge d'un penjat; tal fetge serà pels jutges, pel que es veu, plat delicat, quan no menys que setze anaven a menjar-se'l de bon grat, i amb quin delit hi anirien ens ve prou testificat quan la fama dels menjares per tant de temps ha perdurat; és d'un gust, poden ben dir-ho, que em sembla un xic estragat; però, en paladar, els jutges, poc que són autoritat. Setze jutges mengen fetge, mengen fetge d'un penjat.

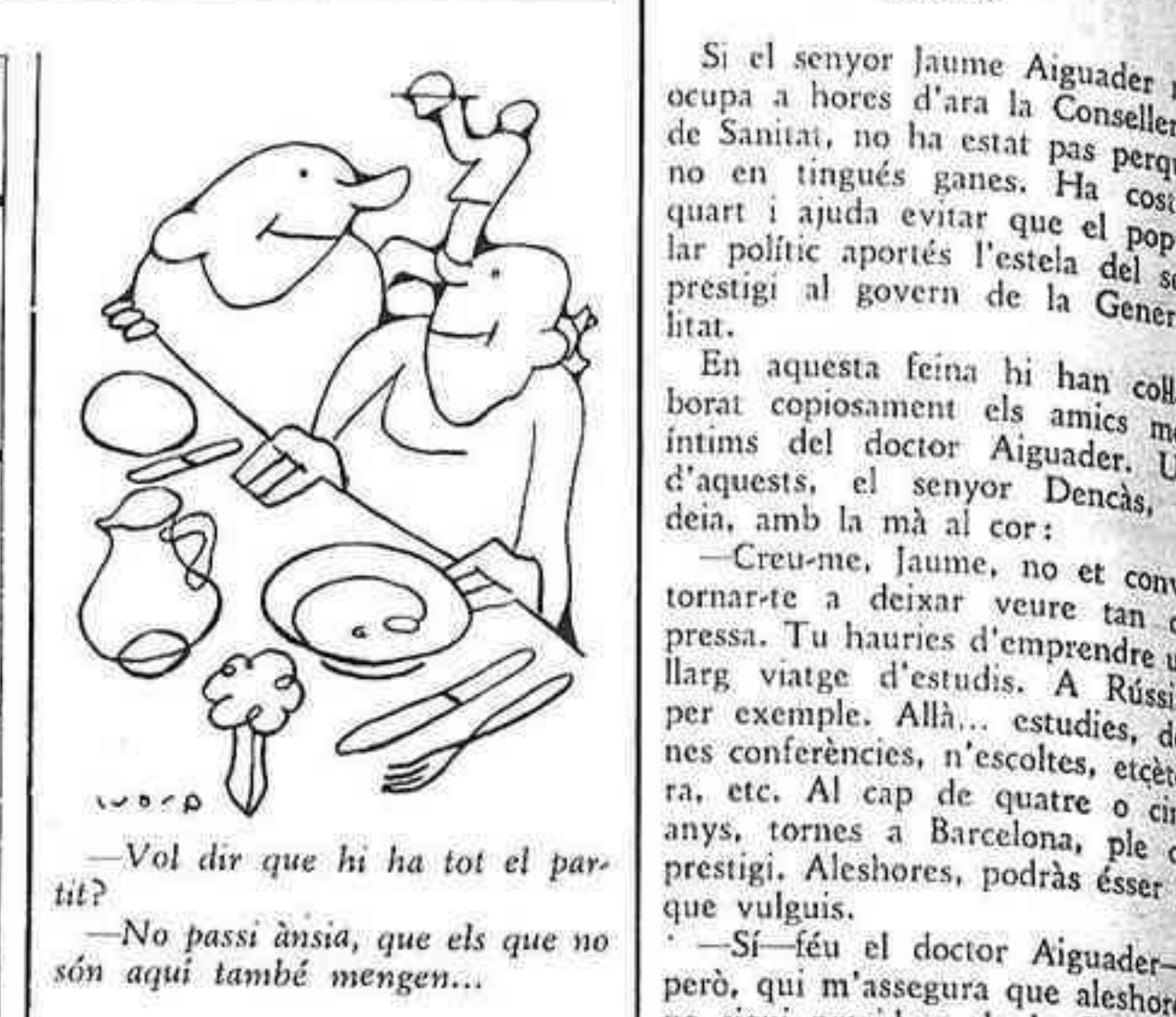
El penjat del qual el fetge es veia així devorat de setze jutges que amb fúria hi clavaven el dentat, no era un assassí ni un lladre, ni un pirata descostat, era molt pitjor, senyores i senyors que heu escoltat! era un home que volia parlar davant del jutjat en l'idioma que la terra on nasqué li havia donat. Per això vingué la dita que ací us havem comentat: Setze jutges mengen fetge, mengen fetge d'un penjat.

És una dita molt vella que tots l'hem comentat, una que fa: Setze jutges mengen fetge d'un penjat.

LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

L'ENTERRAMENT DE SANT ISIDRE —Vol venir algú de vostès? Encara hi ha lloc.

L'AIGUADER I ELS SEUS AMICS

Si el senyor Jaume Aiguader no ocupa a hores d'ara la Conselleria de Sanitat, no ha estat pas perquè no en tingués ganes. Ha costat quart i ajuda evitar que el popular polític aportés l'estela del seu prestigi al govern de la Generalitat.

En aquesta feina hi han col·laborat copiosament els amics més íntims del doctor Aiguader. Un d'aquests, el senyor Dencàs, li deia, amb la mà al cor:

—Creu-me, Jaume, no et convé tornar-te a deixar veure tan de pressa. Tu hauries d'emprendre un llarg viatge d'estudis. A Rússia, per exemple. Allà... estudis, dones conferències, n'escoltes, etcètera, etc. Al cap de quatre o cinc anys, tornes a Barcelona, ple de prestigi. Aleshores, podràs ésser el que vulguis.

—Si féu el doctor Aiguader—, però, qui m'assegura que aleshores no sigui president de la Generalitat en Solà Cañizares?

EL PARLAMENT INUNDAT

Si l'aiguat que va caure divendres passat no ho hagués impedit, els badocs que, passejant pel Parc de la Ciutadella, s'haguessin aturat davant del Parlament de Catalunya, a l'ala dreta, on està instal·lada la Conselleria de Justícia i Dret, haurien pogut gaudir d'un espectacle gens vulgar.

L'espectacle consistí en l'heroica sortida del conseller senyor Lluhi i Vallescà muntat a coll-i-be d'un bomber.

Poca estona després, el senyor Xuriguera, secretari del senyor Casanoves, entrava al Parlament gentilmente hissant a les espalles d'un mossos de l'esquadra.

Com el lector podrà suposar, no es tractava d'una prolongació del programa de l'11 de setembre.

TIPOGRAFIA I IDIOMES

El Diari d'Igualada edità un extraordinari amb motiu de la festa major d'aquella ciutat (número del 23 d'agost). El més extraordinari d'aquell número i de tota la festa major, fou l'anunci de la Banca Arnús que va publicar.

L'agent de publicitat del Diari d'Igualada, que obtingué l'anunci de cal Arnús, escoltà diligentment com el delegat de la Banca li deia:

—Podem publicar l'anunci, però ha d'ésser amb caràcter anglès. És un costum de la casa.

—Estiguin tranquils—féu el corrector. Efectivament, podien estar tranquils. El Diari d'Igualada publicà l'anunci següent:

BANCA ARNUS Successora d'Evarist Arnús Established in 1846 Barcelona: Matrix House, Passatge Reiltoje, 3; Heat Office, Plaça Catalunya, 22-23.

La millor PAELLA la trobareu al RESTAURANT HORTA VALENCIANA Instal·lat al cim de la «Torre Sant Sebastià» MENJADORS EN TÍPIQUES BARRAQUES VALENCIANES

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vencer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicox-Kola Domènech, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flacó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènech: Rda. St. Pau, 71.

Cafè Bar "EL BE NEGRE" CARRER DE FRANCESC LAIRET, 129 El millor cafè express del Paral·lel Licors - Cerveses - Aperitius L'agradable vi de La Montilla, "Los Manueles"

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

En legítima defensa

Amb un paper timbrat que diu: Dr. Jeroni Moragues, de l'Hospital de Sant Pau i de l'Institut Psicològic, el doctor Jeroni Moragues demana l'hospitalitat de Sant Pau de les nostres columnes, i nosaltres la hi acordem de bon grat.

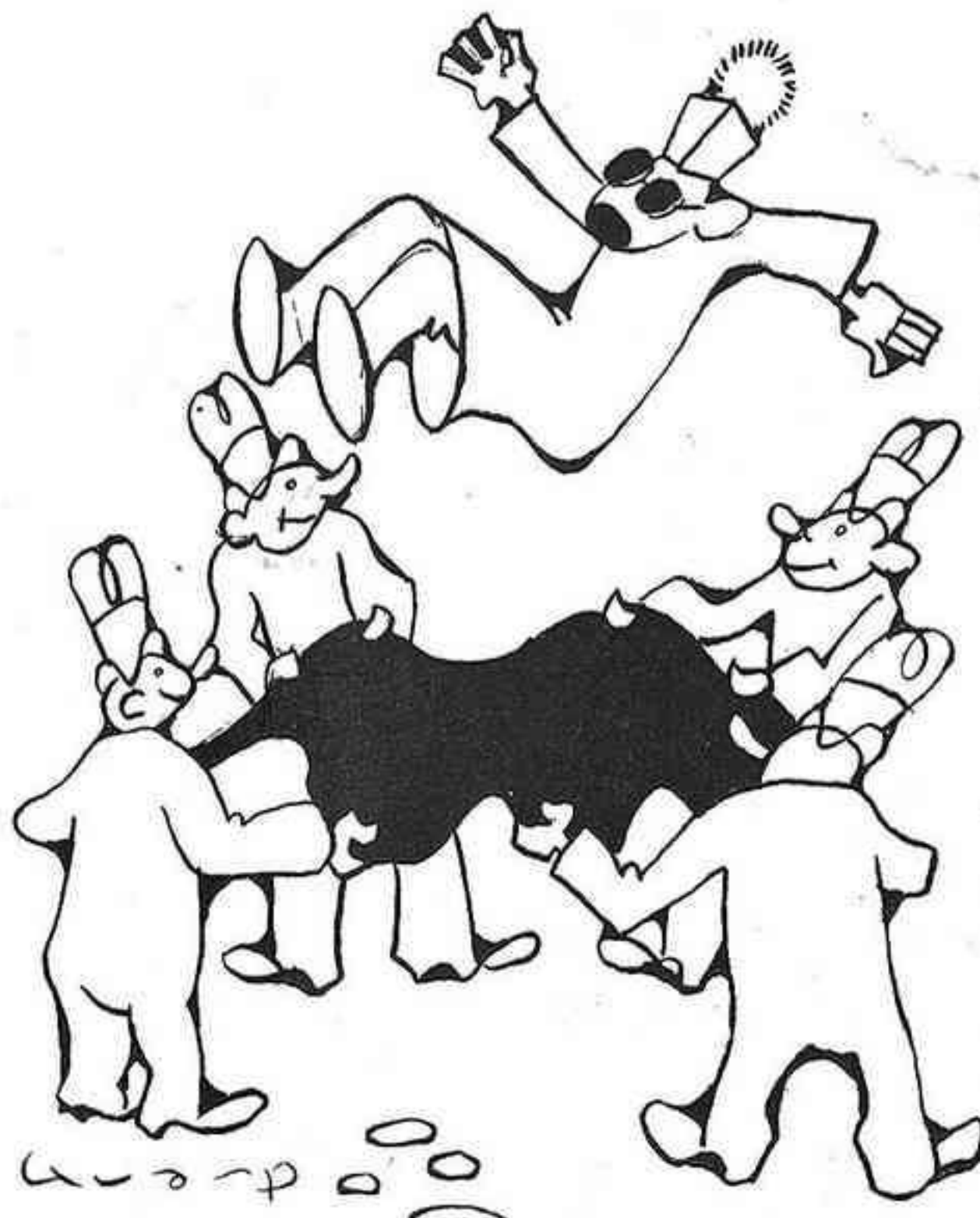
Diu així la carta del doctor:

«Sr. Director d'EL BE NEGRE: He de molestar-vos altra vegada i sempre per la mateixa cosa. Però em dirigeixo a vos perquè sé que el vostre periòdic és el més formal i el més ben informat de tots.

El cas és que en un periòdic d'aquesta localitat que es dedica a la càrrega d'espies i al salvament de naufragats, tot parlant d'un banquet —de tot es serveixen!— m'acusen d'ésser membre del Comitè de Cinema de la Generalitat.

Com sabeu molt bé, no en sóc ni n'he estat mai. Us agrairia que ho féssiu constar una vegada més des del periòdic de la vostra digna direcció —dit així em sembla que queda bé— i que advertiu que a la pròxima vegada a l'autor de la calúnnia li trametré per correu certificat un retrat de José Mojica.

Gràcies anticipades o a la bestreta —com millor us sembli—. Vosire cordialment, Jeroni Moragues.»

ESCENES DEL «QUIXOT»
Don Sancho. — Agafeu-me! Agafeu-me!
N. de la R. — I el varen agafar.

MOLT BEE!

OLYMPIA CIRC EQÜESTRE

DISSABTE, DIA 22
INAUGURACIÓ DE LA MILLOR TEMPORADA DE CIRC PRESENTADA FINS AVUI A BARCELONA

28 EXTRAORDINÀRIES ATRACCIONS 28
entre elles:

Ida Mai's Girls
Famosíssimes trapezistes

COCÓ
El lloro que arribarà a ésser diputat

Carpi Noni et Nito
Que vol dir en català: fem riure més que en Royo Villanova

25 NÚMEROS MÉS

Recorden-ho: Dissabte a l'Olympia

El Cavaller de la República Lluís Calvo, ha estrenat —ja fa dies— al Novetats, una obra titulada *La Bien Ganada*, en col·laboració d'uns altres senyors que, naturalment, no han fet altra cosa que escriure l'obra, que és una sarsuela en dos actes (no de pesca).

Es titula *La Bien Ganada* i no *La Mal Ganada*, com un defecte d'informació ens féu dir en el número passat.

Com el lector pot pensar, es tracta d'una senyora. Però si pensa així s'equivocarà perquè es tracta de la noia d'un hostal del segle XVI. D'aquesta noia se n'enamora un vell comte amb unes barbes naturals crescudes en el curs dels assaigs, que quan la noia li diu que no, com que hi anava amb bon fi, diu que *bueno*, i aleshores vol casar-la amb un nebot vingut d'Itàlia com els macarrons. Però arriba l'Hertogs, que és baron i cavaller, però no de la República, sinó del segle XVI, i també se n'enamora.

ra. Aquesta noia té molta sort. Es veu ben bé que és la primera tipla.

En el segon acte surt un palau de *Don Gil de Alcalá* i fan una festa, però acaba amb un duel perquè el nebot del comte i l'Hertogs es barallen a causa de la tipla (aquestes dones de teatre sempre porten conflictes), i aleshores, com que el comte ha prohibit a l'Hertogs que es casí amb la noia, tornem a l'hostal on l'Hertogs s'estatja i festeja i ja som al tercer acte i ho hem d'acabar. Aleshores sí, que arriba el nebot del comte, que és tenor, i vol desafiar-se, però l'Hertogs no ho vol perquè porta un vestit nou. I mentre es disputen arriba el comte perquè li han dit que el seu nebot era un bandarra, i ell diu: ah, sí?, doncs ara es casarà l'Hertogs amb l'hostalera. Però cada dia li diu el mateix i el públic no veu que es casin. Això trobem que no és de bona fe.

Com que l'obra passa al segle XVI, el lector comprendrà perfectament que hi surtin vestits de tots els segles fins arribar al *Dos de Mayo*. Així hi ha més varietat.

Com que l'obra passa al segle XVI, el lector comprendrà perfectament que hi surtin vestits de tots els segles fins arribar al *Dos de Mayo*. Així hi ha més varietat.

Maricel - Park
El Parc d'Atraccions més important d'Europa
El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya
Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:
MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAVES
i altres atraccions
Entrada al parc, 50 cèntims
Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 pta.

Com que el dia de l'estrena el públic no volia que repetissin un número, que es repetí, i sortiren a dos quarts de tres, l'endemà l'autor, el senyor Calvo, naturalment, va dir:
—Res, l'haurem d'escurçar. L'escurçarem de mitja hora i ja està.
I, efectivament; ja està.

Al Romea no poden sortir de capellans i monges. Després de El

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla
LAS INVOLABLES
Totes les tardes
LAS MUJERES DEL ZODIACO
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

sentació de la companyia. Misteris de la crítica!

El Bandido Generoso, és una cosa que passa cada dia. Es tracta de l'Ortas, és clar, que és un sagristà molt honrat i al qual el rector, l'alcalde, el jutge i el fondista del poble el fan ésser bandoler perquè els convé pels seus negocis i aleshores, en comptes de tornar-se bandoler com hauriem fet tu i jo, seguix essent bo i li passen moltes desgràcies. Un assumpte així ens hauria agradat més tractat per l'Ignasi Iglesias, naturalment, quan era viu.

Ara que és mort, el podria tractar aquell vigilant que el perpetua.

Eden Concert

Nou de la Rambla, 12 - Tel. 19623
EL PRIMER MUSIC-HALL D'ESPANYA
Avui dimecres i tots els dies DEBUT! ÈXIT!

Laure Diana

Suprema gran "vedette" parisenca. La "vedette" que va guanyar el primer premi d'elegància a París, 1934. Obra del cèlebre modista B. Raisimi

Presentada en l'«Empire» de París com cantant, estrella, creadora de la «revue des gommeuses», a l'«Alcazar de Paris», Ex-Palace, «Partenay» de Chevalier en el Gran Casino de París. Protagonista en diferents films amb Henri Garat.

Acabant la seva actuació en l'EDEN CONCERT, on ha estat cedida per l'empresa del TEATRE DE PARIS, s'ols per breus dies, puix ha d'estrenar l'obra de Shakespeare titulada en francès *COMME IL VOUS PLAIRA*. Artista que sorprendrà tot Barcelona. Barcelona torna tenir el seu gran quadro de "vedettes" en Music Hall.

L'empresa de l'Eden Concert no repara en sacrificis, doncs vol donar al seu públic les últimes novetats dels Music Halls de París.

NO HO OBLIDEU: AVUI AL... EDEN CONCERT

A propòsit d'aquest vigilant que va vestit d'Ignasi Iglesias. Un dia que anava per la Rambla, se li va acostar un i li va dir:
—Escolteu, Ignasi. Que ja sabeu que hi ha un ximple de vigilant que es fa passar per vos?

Boxa - Olympia Ring

Avui, a les 10:15, gran vetllada de "comingman"

En 10 rounds
SORO - FENOY
COLAS - PANCHON
SAFONT - TUSET
BLAY - ARLANDIS

Entrada general: 1'50 ptes.

Frivolitats

En Gasch i la petita Maleres han fet els paus.
D'aquesta feta En Sebastià ja no posa els seus barquejadors peus al districte cinquè.

I a casa la senyora Sevillana, en els moments en que la música frena, hom pot oir un cor de verges que canta:

«Ploreu, ploureu, ninetes;
En Gasch està alocat;
va amb calçotets de vetes
i no fa cap pecat.»

El llúbric i cerebral recritic Palla és dedica, amb l'ajut d'un complicadíssim aparell, a observar pels forats del pany de les casetes de banys.

Diu que ho fa per estudiar interiors...

Tothom s'ho ha cregut, però ell té els seus dubtes...

Allò del monument a Lagrotte de Mignon, ha fet sort.
En Moragues s'ho va prendre seriósament i ja en parla des d'El Dia Gráfico.

De moment, hi ha dificultats per lligar la canya al dit de Colom-Grignon.

FAZANY!

D'EL BE NEGRE de 15 de setembre 1931

PROPAGANDA ECLESIASTICO-AMERICANA

Copiem d'El Mati:
«Lector: Et preocupa tal volta el que s'esdevindrà? Veus el cel de la nostra pàtria ennegrit per les prediques d'odi que s'escampen arreu? Veus el govern de la Nació ens mans de gent sectària disposada a acabar amb la fe del poble? No perdís la serenitat ni la calma, però tampoc no t'adormis. Posa la confiança en Déu, esmena la teva conducta errada i emprèn coratjos la defensa de la santa causa.»

Però, què s'ha de fer?, es preguntarà el lector esferènt, per evitar que el cel no s'ennegreixi i s'acabi la fe del poble, etc., etc. El mateix Mati us dona tot seguit la solució: Fes-te soci dels Amics d'El Mati; quota de protector: de 5 a 100 pessetes.

Ai!, balançó, balançó... Si almenys amb aquesta recepta poguessis augmentar els honoraris dels teus circumspectes acòlits.

«TROP DE ZELE»

L'escena al Govern civil. El segon dia de la vaga general. En Paco Madrid està molt nerviós; té una orella a la conversa i una altra al què passa a fora.

—Han sentit?— diu, tot d'un plegat—. Trets!

No eren tals trets, sinó un vehicle que passava.

Poca estona després, en Paco Madrid torna a sobresaltar-se, també sense motiu. I així, tres vegades més. Finalment, en sentir el soroll d'un carretó, l'actiu secretari repeteix:

—Han sentit? Trets!
I aleshores, el senyor Anguera de Sojo, intervé:

—Em sembla, Madrid, que vostè ja sent massa carretons...

TOT SE SAP

A mesura que passen els dies ens arriben confidències i més confidències de les diverses activitats a què es lluraven els nostres regidors durant la famosa sessió permanent dels dies de la vaga general.

Sembla que una de les labors de ciutadania que els edils es prengueren amb més empenya, foren les fantàstiques partides de burro i pocker que s'entaularen. De dues a set de la matinada, dominà la situació el burro de duro que feren els senyors Heredia, Giral i Alomar contra els senyors Lluhi i Ruiz Porlan. Guanyaren els tres primers.

ELS DRAMES DE LA FIDELITAT

Després de la vigorosa campanya de boicot empresa per L'Opinió contra *La Vanguardia*, els homes representatius i els mers escolans de l'Esquerra estan sotmesos a una severa vigilància per a veure si compleixen les enèrgiques instruccions que donava l'òrgan del partit.

Com se sap, L'Opinió recomanava enèrgicament als seus lectors que no entressin a cap establiment l'amo del qual encara no s'hagués donat de baixa de *La Vanguardia*.

Els primers fruits d'aquest valent boicot han estat un augment de 15.000 números en el tiratge del diari de les escoles, però aquest fenomen, aparentment adwers, no ha desanimat els entusiastes de L'Opinió, ans ben el contrari. Així, veiem, per exemple, des de fa uns dies, el pobre Ventalló amb una barba de tres dits i unes sabates que fan plorar.

—Jo sóc el més obligat a predicar amb l'exemple—ens explica—. Per això no puc anar a cal barber i a ca l'enllustrabotes.

Per la seva banda, el bell Otero està desesperat perquè no pot seure a la terrassa de cap cafè, ni tan sols entrar a casa seva, o sigui al palau ex-reial, donat que un dels guardes està subscript al diari d'en Godó.

Renunciem a seguir enumerant els casos de sacrifici i de martirologi que l'ortodoxia esquerrana ha imposat. Amb dir només que en Pere Comes ha abandonat el seu costum immemorial d'anar a fer respostó a cal Gambrius (culpa també de la fatídica *Vanguardia*), donarem la nota justa del terme mig de grandesa i de tragèdia que han fet brillar en aquests dies els nostres homes de govern.

ACTUALIDADES

Rambla Catalunya, 37 - Tel. 11701
Inauguració dissabte propinent, dia 22 setembre amb programes

FOX

Noticiaris
Catifes Màgiques
Aventures d'un "cameraman"
Dibuixos animats sonors
Terry Toon

DEMES:

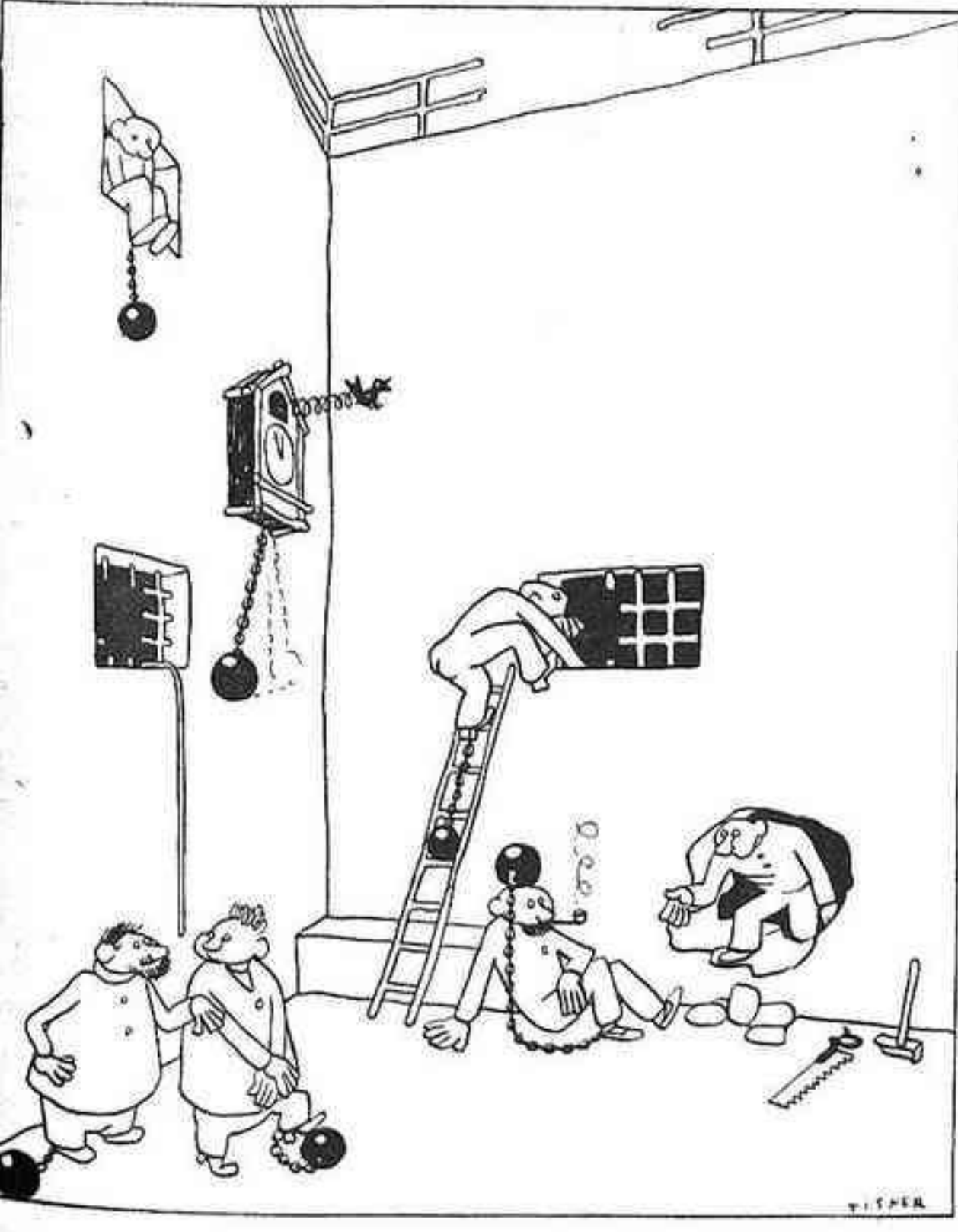
altres assumptes
ESPANYOLS
EUROPEUS
AMERICANS

El Fantàstic és dels cinemes que no han tancat. No sabem si tancarà o no abans de començar la temporada, o sigui, que no sabem si començarà la temporada obrint-se.

Trobant-se, però, a fi de temporada, el Fantàstic omple que és un gust. A l'estrena de *El 96 de Caballeria* no s'hi cabia materialment i és potser perquè el film havia estat anunciat com un vodevil. També podria ésser que no fos per això i aleshores és segur que seria per alguna altra cosa.

El 96 de Caballeria, és, en efecte,

DISSABTE, DIA 22
INAUGURACIÓ DE LA TEMPORADA
ESTRENA
EL PRIMER AMOR
RETURN DE LA "PARELLA IDEAL"
JANET GAYNOR
CHARLES FARRELL

GENT D'ORDRE
—Has vist? Els fiscals s'han declarat en vaga.
—Ja els apanyaria, jo!

orelles esgarrriades

Incògnit

De La Noche del dia 4 de setembre:

«El riguroso incògnit del príncep de Gales lo conoço todo el mundo. — Oviéd, 3. — Se ha declarado la huelga general de mineros en Langreo y Laviana, en protesta de los sucesos ocurridos el sábado en Langreo.»

«Se verificó el entierro de la víctima, al que asistió gran gentío. No ocurrieron incidentes de ningún género.»

No és pas amb notícies com aquesta que La Noche collaborarà a desxifrar l'incògnit del príncep de Gales.

Un mort a la Riera d'Horta

El Diluvio de dijous passat parla de la mort d'un home a la Riera d'Horta per un individu del soment, i diu:

«El somentista disparó al aire, teniendo la desgracia de tocar al imperfecto.»

El desgraciat interfecte devia ésser un passavolant.

La crisi del toreig

D'El Diluvio del mateix dia, a la secció taurina:

«Los carteles torearán esta noche en las Arenas.»

Aquestes coses només poden passar de nit.

El general Coll i Llach

El Noticiero de dijous publicava una darrera hora de Madrid que començava així:

«Esta tarde conversamos con los consejeros de Hacienda y Gobernación de la Generalidad de Cataluña, manifestándonos ambos que esperaban la llegada, en avión, del general señor Coll.»

Val a dir que el senyor Coll i Llach encara no ens ha fet veure les estrelles.

Sarrià, port de mar

De La Noche de dissabte, que no és pas La noche del sábado:

«Buques con turistas. — Con motivo de la próxima Fiesta Mayor de Sarrià, se organiza una tómbola a provecho del Comité de Asistencia Municipal del distrito III.»

Son ya muchos los objetos que se han recibido, y las personas que quieren contribuir en la misma pueden dirigirse al Comité, Oficina Municipal del distrito III (Plaza del Consejo de la Vila Sarrià), teléfono 75.388.»

Ara fa onze anys...

La porada d'un programa de festes del Foment de Salou:

«Fiestas conmemorativas de la salida del Rey Jaime I de las playas de Salou para la conquista de Mallorca. Días 6, 7, 8 y 9, septiembre 1934. Onceno aniversario.»

I pensar que encara n'hi ha que diuen que el temps passa volant!

Fantasmes?

De La Publicitat de divendres, en la informació de Madrid:

«Sempre segons les nostres informacions, el senyor Dencàs ha sortit de Madrid sense cap propòsit de dimidir la conselleria de Governació, contràriament al que feien suposar els ministres rumors que corregueren ahir per Barcelona, els quals reportem en aquest mateix número.»

Amb uns ministres rumors corrent per Barcelona, no és estrany que la gent parlés de crisi. I més avall acaba:

«Els informadors han volgut parlar després amb el ministre de la Governació, però el senyor Salazar Alonso, durant la conversa, ha marxat en automòbil del Ministeri.»

El senyor Salazar Alonso, amb aquesta manera de desaparèixer, durant la conversa, es veu que és un d'aquells ministres rumors que corrien per Barcelona i ningú no veia.

Propaganda

El Bien Público, de Mahó, publicava la següent:

TARJETA POSTAL

A una señorita de Mahón y... a muchas otras personas. Menorca.

Muy apreciada en el Señor: Doy mucha importancia. Digo mal. No

—Aquestes pintes, qualsevol dia guillaran.
—No tinguis por, que ja els hem dit que no ens inspiraven confiança.

la doy, que la tiene. Mucha, grandísima es la importancia del Sacrificio. No estamos en tiempos de hacer las cosas a medias, ni luchar con el mundo con medios puramente humanos. Seríamos vencidos. Hemos de allegar fuerzas divinas, y en ellas confiamos, porque el Sacrificio, por medio del cual las obras humanas más humildes y sencillas se divinizan y subliman. ¿Vamos entrando?
...pero el auto pita.
Corriendo al correo.

JUAN BENEJAM, Pbro.
Económico de Ferrerías.»

Es tracta d'un específic o d'un producte de perfumeria?

Coses del «Full»

El Full Oficial de dijous de la setmana passada, deia en la informació del judici contra l'advocat Xammar:

«Molt abans de l'hora anunciada per a commemorar la vista s'havia format una llarga renglera de públic que volia presenciar el judici, rengle que, a partir de la porta principal de l'Audiència, donava la volta a l'edifici.»

Es celebrà el diumenge, i el dijous el Full ja el commemorava! Com passa el temps!
I després, es veu que el públic, per veure'l, ja s'havia posat en renglera com si el tingüés al davant. O era que feien la cua de costat?

Vaja unes "veritats"!

En un periòdic carlí que es publica a Buenos Aires titulat Bona Noche i creuat en diagonal per una bandera roja y gualda, trobem, en el número del 13 d'abril de 1934, en una secció titulada Verdades, la següent:

«Se aproxima el día en que habrá que vender joyas de las imágenes, vasos sagrados y custodias para comprar armas con que defender a la Iglesia de Dios.»

Bu! Si tornés Jesús i ho llegís, es crucificaria altre cop, però tot sol per evitar molèsties a aquests catòlics!

Un misteri aclarit

Finalment s'ha sabut a què obeeia la carlinada de diumenge de la setmana passada a Olesa. Fou, senzillament, una excursió organitzada per La Campana de Gràcia per tenir temes pels seus ninotaires.

—Noi, el saluden com si fos un general!
—Sí: general de dimissió.

La suspensió de l'homenatge a Lerroux no ha fet més que afegir-hi esplendor

Per facilitar, com cal, l'homenatge que el diumenge que ve dedicaran a Madrid els radicals al caudillo del partit radical don Alejandro Lerroux, al qual ens adherim, a l'homenatge, no al partit ni a don Alejandro, amb tot el nostre cor de «Be», que dellem al preu corrent al mercat, hem enviat un redactor a Madrid, que, amb la seva informació avançada podrà donar una pauta als organitzadors, al públic i a don Alejandro.

PREPARATIUS PER LA FESTA

Madrid, 22 (per teletyp avançat). —Des de fa tres dies no paren d'arribar radicals per assistir a l'homenatge al senyor Lerroux. En vista d'això, l'Ajuntament s'ha declarat en fallida. Avui és el gran dia: pels carrers hi ha tanta gent que no es pot circular si no és amb l'americana ben cordada.

El senyor Pich, que va deixar el càrrec de subsecretari de la Marina civil a pres del senyor Rocha, perquè es pogués dedicar a l'organització de l'acte, s'hi dedica, segons ens ha declarat, amb un furor completament «uterino».

LA FESTA A BELLES ARTS

Madrid, 23 (urgent i avançat, per teletyp de costum). —S'ha celebrat l'homenatge al senyor Lerroux. El Cerculo de Bellas Artes, convertit en tipic music-hall del Paral·lel en memòria del regnat del caudillo a Barcelona, estava ple de gom a gom. A primera fila, naturalment, hi havia els més entusiastes, que no paraven de demanar coses a les atraccions, nombroses i variades, que anaven desfilitant per l'escenari.

Al final, com a estrella, ha pujat a l'escenari don Alejandro, que ha estat rebut amb una ovació im-

ponent i visques i olés delirants. El caudillo plorava d'emoció.
—Soy un pobre viejecito—deia.
—No!—contestava la multitud.
—¡Sí!—deia ell. I, per disciplina, tothom ha acabat per dir que sí.
El caudillo portava un bell traje de lúces i jipijapa amb la bandera roja y gualda.

—Hijos míos—digué quan va poder parlar—. Este es el día más feliz de mi vida, este que paso en comunión con el pueblo, con mi pueblo. Pero no es esta mi primera comunión, porque yo he comulgado con vosotros año tras año y vosotros habéis comulgado con ruedas de molino (ovació). Hoy celebramos, al cabo de dos años, una nueva merienda fraternal como aquellas de antaño, en que con mi pueblo comía mi arenque con mi pancecillo, que era el pan del sudor y de la rebeldía. Hoy también quiero comerlo con vosotros el pancecillo y el arenque, pero no serán de la rebeldía, sino del gobierno.

—Mirad, aquí lo tengo. Este pancecillo y este arenque han recorrido conmigo los ámbitos de toda España. Hoy está duro: duro como vuestro trabajo, duro como vuestra voluntad por el triunfo que hemos conseguido. Por esto no me lo como. Por esto y porque ya no es necesario. ¡¡Tenemos ya el pavo republicano!! (gran ovació, visques i olés).

—Pero la lucha ha sido agotadora. Si yo os mostrara este pecho...
—¡Que se vea! ¡Que se vea! (gran escàndol).

—Pero me lo prohibe...
—¡Abajo la bofia! ¡Que se marche la policía! ¡Que se vea, que se vea, que se vea! (més escàndol).

—Me lo prohibe mi modestia; verías en él las cicatrices de mil heridas (el públic rep aquesta declaració amb visible fredor).

ELS INSPECTORS

—En comptes d'anar-se'n, encara n'arriben de nous!

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

CONTES JUEUS

A El Día Gráfico, hom es fixa en els grans èxits dels redactors i hom els proporciona totes les millores compatibles amb els ideals del partit i amb els mitjans econòmics del propietari.

Barcelona, per exemple, és una ciutat ben il·luminada sota dels indrets on hi ha les bombetes elèctriques. El senyor Pich ha proporcionat, doncs, als seus redactors, una il·luminació del mateix gènere i procedència.

El senyor Pich fabrica les bombetes amb que l'Ajuntament illumina els carrers. A cada una d'elles hi ha un rètol que diu «Robada», per a poder descobrir el robatori cas que es cometi.

Tota la redacció, administració i tallers d'El Día Gráfico, estan il·luminades amb bombetes on s'hi llegeix un rètol que diu «Robada».

Però el senyor Pich es preocu-

pa en altres coses del benestar dels seus redactors. El diari s'imprimeix en un paper no gaire bo. Però, per als redactors, en comptes de tenir, com molts altres diaris, quartilles del mateix paper, fa fabricar unes bobines de paper més dolent. Amb la lletra d'impremta i amb un paper més bo, els escrits milloraven tots sols.

Un dia, però, un redactor va fer una informació que tingué un gran èxit. La redacció n'anava plena quan el redactor va rebre l'encàrrec que el director el volia veure.

Emoció.
—Apa, noi, que t'augmentaran el sou!

Vermell de satisfacció, el redactor entra al despatx.
En Màrius Aguilar el felicita.
I com a premi al vostre èxit—li diu—, ací t'entreguem aquestes quartilles, que són de les que jo gasto i són molt bones.

I, generosament, li'n allargà un paquet.

EL BE...RNAT METGE

La Veu de Catalunya del 25 d'agost publicà una «llanterna política» que feia així:

«Quin alcalde s'ha perdut Barcelona. — El sistemàtic A. Esclasans insereix a «La Humanitat» un article en elogi del senyor Jaume Agudader Miró, director del revuolucionari «Pamflet» i ex-alcalde de Barcelona.

«Esclasans diu que dretes i esquerres han comès una enorme injustícia amb el germà de l'Artemi, en no reconèixer que ha estat l'alcalde més gran que ha tingut la capital de Catalunya.»

Tan gran que realitzà la magna obra d'introduir a l'Ajuntament, amb un modest «enfufe», el senyor A. Esclasans i tot el seu sistema!»

Pamflet no podia deixar de constatar com mereixia aquesta procaçitat, i en el seu darrer i penúltim número publicava el següent tango, que tenim la satisfacció d'oferir a la curiositat dels nostres lectors:

«La Veu de Catalunya podria documentar-se millor abans d'escriure. I com que ella no ho fa, ho farem nosaltres. El sistemàtic Esclasans, l'any 1915, orfe, malalt i en plena misèria dolorosa, demanà un ajut, per humil que fos, al primer president de la Mancomunitat, Sr. Enric Prat de la Riba, i aquest li féu respondre que ho sentia molt, però que no el podia ajudar. L'any 1922, el sistemàtic Esclasans repetí la demanda, per tal de poder seguir estudiant, al segon president de la Mancomunitat de Catalunya, Sr. Josep Puig i Cadafalch, el qual ni es dignà respondre-li. Calia esperar que vingüés la República, per tal que el seu primer Alcalde, doctor Jaume Agudader i Miró, fes noblement allò que no foren mai capaces de fer les dues màximes patums presidencials de la Lliga. Gràcies al modest (l'adjectiu no és nostre, sinó de la mita-teixa Veu) ajut concedit al sistemàtic Esclasans pel primer Ajuntament de la República, ha pogut ésser escrita i publicada garbèbe tota l'obra literària d'Esclasans que ha vist la llum fins ara. Serveixin aquestes ratlles d'informació per als redactors analfabets de La Veu de Catalunya, i també com a documentació per a la Història de la Literatura Catalana, el dia que s'escriu. Allò que els dos Presidents de la Mancomunitat no foren mai capaços de fer, ho ha fet, d'una manera elegant i tàcita, el Primer Alcalde de la República.»

El senyor Esclasans, d'una manera elegant i tàcita, signa aquesta nota amb les inicials J. M. V.

Respecto a mis planes, para des- arrollarlos necesito ocasión propicia. No tardaré en haber crisis y nuevas elecciones. Barcelona es un país por conquistar, pero hay que ser hábil y tomarle bien la embo- cadura.

Por ejemplo, si tú pudieses, respon- diendo a tus ideas, provocar allí una huelga que metiese ruido, entonces yo podría intervenir, agrava- rla, reducirla después, claro que con tu auxilio, y esto me daría un prestigio más creciente que el de la campaña de Montjuich, ya muy manoseada, y me permitiría entrar en Barcelona como triunfador y ob- tener los votos de los obreros.

En fin, tú ya conoces mi plan general. En el Congreso yo sería la bomba a punto de estallar siempre y siempre obteniendo ventajas para el pueblo por la amenaza de la ex- plosión. Y si yo soy diputado, tú concejal.

Saludo a tu compañera y te abra- zo. Salud y revolución social. — A. LERROUX.

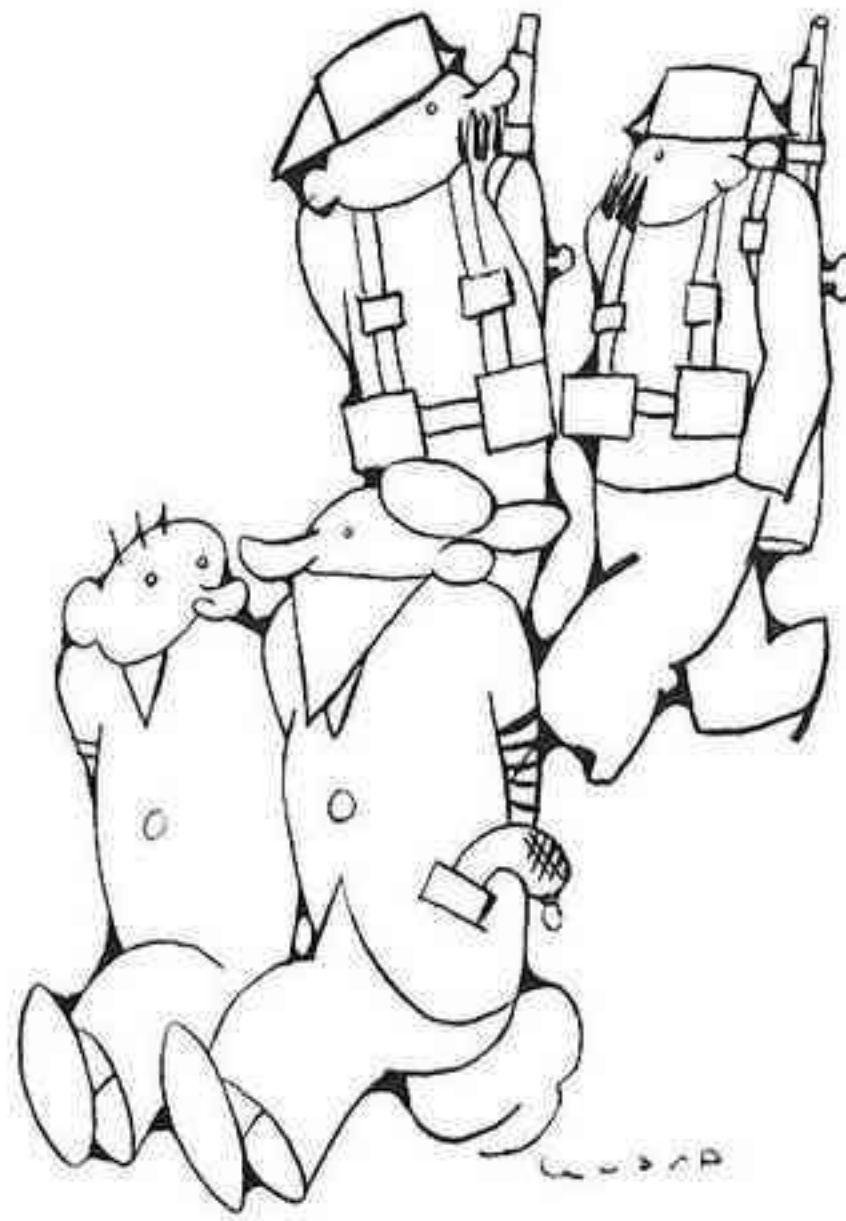
Economies

Com que encara restaran per examinar aquells dos-cents o tres-cents mil barcelonins aspirants als càrrecs de la burocràcia general, no serà de més que fem a aquests honestos ciutadans un advertiment.

Es sabut que forma part del tribunal d'oposicions el senyor Bosch, el qual com a bon interventor de fons de la Generalitat és un enemic acèrrim a l'aparició de nous funcionaris.

Per això cada vegada que un concursant té la bona idea de proposar per a qualsevol tema una organització burocràtica complicada, o simplement la confecció d'un fixer, el senyor Bosch agafa una enrabiada i qualifica terriblement el dissortat concursant.

Ho diem per evitar un disgust als 199.999 concursants que encara resten per examinar i perquè limitin la seva proposta de despeses. Ja ho saben, doncs: guerra al fixer!

LA VAGA DE MAGISTRATS

Guàrdia primer. — Em fan pena aquests pobrets! Ara no trobaran qui els deixi anar...